

$\text{♩} \approx 72$

1.

Ой по Чор_но_му мо_рю, ой на ка_мі_

_ні бі_лень_ко_му там си_дів со_кіль яс_нень_

_кий, жа_ліб_нень_ко кви_леть_

про_кви_ля_є, і на Чор_не_є

ма_ре спил_на по_гля_да_є, що на Чор_но_му

ма_рю все не_доб_ре по_чк_на_є, *rit.*

2. *a tempo*

зла су_про_тив_на хви_леш_на хви_ля

- ти бу- ло вій-ська мно- го,
 хто був стар- ши- но- ю? Гриць-ко Ко- ло- мі-
 - чин по всьо- му вій- ську із-
 бар- зе о- кли- чен, *rit.* 6. *tempo* о до ко- за-ків сло-
 - ва- ми про- мов- ля- йи, сло- за- ми зблива- йи:
 - Ей, ко- за- ки, па- но- ве- мо- лод- ці,
 доб- ро ви дбай- те, грі- хов не-
 тай- те, спо- ві- дай- тесь ви
 на- пе- ред ми- ло- серд- на- му бо- гу
 ! Чор- но- му мо- рю, ей о-

rit. *7. a tempo*

та ма ну ко шо во му. (А) ті ж ко за ки

те за чу ва ли, та всі за мов

ча ли, (о) тіль ки ж о біз воть ся

О лек сій По по вич геть ман за по

8. a tempo

ро жець. — Ой ко за ки, па на ве ма лод

ці, доб ра ви вчи ні те, ма не ж,

О лек сі я По па ви ча, са мо го возь мі те,

до ма є і ши і бі лень кий ка мінь при в'я

жі те, о ці мо і ко заць кі і,

мо ло дець кі і чер во ной ки

Співав кобзар Гнат Гончар (Гончаренко) 2-го декабря 1908 р. в Ялтах

Ой по Чорному морю,
ой на каміні біленькому
там сидів сокіль (sic) ясенький,
жалібноенько квилить-проквіляє
і на Чорнеє море спилна (sic) поглядає,
що на Чорному морю все недобре починає,
зла супротивна хвилешна хвиля уставає,
судна козацькії, молодецькії
на три части розбиває.
Перву часть ухопило –
в турецьку землю занесло,
другу часть ухопило –
в Дунайське гирло забило;
а третя часть тут має,
посередині Чорного моря,
на бистрій хвилі,
на лихій хуртовині потopaє.
О при той части було ві(й)ська много,
хто був старшиною?
Грицько Коломічин
по всьому ві(й)ську ізбарзе (sic) окличен
о до козаків словами промовляйи,
сльозами (в)бливайи:
– Ей, козаки, панове-молодці,
добре ви дбайте,
гріхов (sic) не тайте,
сповідайтесь ви наперед милосердному богу
і Чорному морю,
ой отаману кошовому.
(А) ті (ж) козаки те зачували,
та всі замовчали,

(о) тільки (ж) обізветься Олексій Попович –
гетьман-запорожець.
– Ой козаки, панове-молодці, добре ви вчиніте,
мене ж, Олексія Поповича,
самого возьміте,
до моєї шиї біленький камінь прив'яжіте,
очі мої козацькії, молодецькії
червовой китайкой запніте,
ой самого мене в Чорне море іспустіте;
нехай же я буду
сам своєю головою
Чорне море дарувати,
ніж(е)ли я маю много душ вір християнських
по Чорному морю безневинно погубляти.
(Ой) ті ж козаки те зачували,
до Олексія Поповича словами промовляли,
сльозами обливали:
– Ей, Олексію Поповичу,
славний лицарю,
писарю,
ти ж сьвате письмо по утричі на день читайиш (sic)
і нас, простих козаків, на все добре научайиш, (sic)
почому ж ти від нас гріхів більше майиш?
(Ой) Олексій Попович те зачувайи,
словами промовляє,
сльозами обливає:
– Ей козаки, панове-молодці,
я ж сьвате письмо по тричі на день читаю
і вас, простих козаків, на все добре навчаю,
від вас таки гріхів більше маю,
що я в охотне військо од'їжджав,
недобре починав,
з отцем і з матір'ю прощення не мав
і старшого брата за брата не мав,
старшую сестру збарзе поважав,
ой у груди стременом одпихав,
либонь мене, панове-молодці,
найбільше (й) то гріхів спіткав.
Ой що із города вибігав,
триста душ маленьких дітей
конем розбивав,
кров християнську безневинно я проливав.
Ой молодії жени за ворота вибігали,
маленькі дітки на руки хватали,
мене, Олексія Поповича, кляли-проклинали.
Ой іще ж я поз сорок церков пробігав,
за своєю городошу шапки не скидав,
на себе хреста не складав
і отцівської-материної молитви не споминав,
либонь мене, козаки панове-молодці,
найбільше то гріх спіткав.
Ой іще мимо царську громаду пробігав.
За своєю гордошу шапки не скидав,
мужикам-козакам на день добрий не давав,
с празником не поздоровляв,
либонь мене, козаки панове-молодці,

найбільше то гріх спіткав.
Ой не єсть же се мене Чорне море потопляє,
а єсть се мене отцівська-материна
молитва од смерті вборонила,
на Чорному морю не втопила.
(То) як буду я до отця (sic),
до матері, до роду прибувати,
буду отця і матір штити-шанувати й поважати,
і старшого брата буду я за рідного отця почитати,
а близьких сусід за рідне браття в себе мати.
Скоро став Олексій Попович по істинні
правді гріхи богу сповідати,
зараз стала зла супротивна хвилешна хвиля
на Чорному морю притихати.
Притихала
і впадала,
мов на Чорному морю не бувала,
ой усіх козаків до острова живцем прибивала.
Ті козаки на острові (sic) виходили,
сльозами обливали,
що на якомусь Чорному морю,
на бистрій хвилі,
на лихій хуртовині
потопали,
о (sic) одного через Олексія Поповича козака
з міждо війська не втерали.
(Ей) Олексій Попович на чуда виходжає,
бере в руки сьвате письмо,
по тричі на день читає,
ой усіх козаків на все добре навчає:
– Слухайте, козаки, панове-молодці,
як се сьвате письмо висьвічує,
на все моление указує:
ей, которий чоловік отцівську-материну
молитву штить-шанує-поважає,
то отцівська-материна молитва
у купецтві,
і в реместві,
і на полі,
і на морі
(о) на-помощ (sic) спомагає,
то отцівська-материна молитва
зо дна моря винімає,
од великих гріхів душу відкупляє,
в царствія небесного привождє,
за которими молитвами стали ми хліба-солі поживати...
Дай же, боже, миру царському
і народу християнському
од сьогодні всім на здоровія,
на многая лета,
многая лета!